

Z
L
O

S
K
R
Y
T
É

V

N
Á
S

Tomáš Rychetský

Zlo skryté v nás

Tomáš Rychetský

Anotace

Sériový vrah, o kterém svět nemá ani tušení se dostává do kritické situace, dívka ukrývající děsivé tajemství, jehož podstata je černější než vesmírná prázdnota, dům zahalený temnotou, která pomalu ale jistě dopadá na nové majitele, detektiv, pátrající po vrahovi své dcery, o jehož existenci je přesvědčen pouze on sám.

Čtveřice dechberoucích příběhů vás vcucne a nepustí, dokud neprojdete strastiplnou cestou až na samotný konec.

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 21. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Tomáš Rychetský
Obálka a grafika © J.Polc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-06-7 (epub)
ISBN 978-80-53005-07-4 (PDF)

**Autor se vzdává svého honoráře na dobrou věc.
Vybral si následující nadaci.**

Koupí knihy tak přispějete na útulek Dogpoint o.p.s.
v České republice. Pomůžete tak vybudovat nové útulky.

Více informací najdete v přiloženém QR kódu:

@utulek_dogpoint

Soumrak nad Hájnou

Anotace:

Policista, týraná manželka, pejskař, sériový vrah, propuštěný trestanec a muž lačnící po pomstě. Šest osob, šest různých příběhů. Co tedy mohou mít všichni společného? Jejich cesty se protnou v jeden jediný večer na jednom konkrétním místě. Na toto setkání nikdo z nich nezapomene až do konce svých dní, což pro některé může být dříve, než se nadějí.

Tuto povídku věnuji kamarádovi Standovi, bez jehož rady, učit se tvůrčímu psaní nejprve formou kratších příběhů, by patrně nikdy nebyla napsána.

NADSTRÁŽMISTR BARTOŠ

Dnes opravdu nemám svůj den. Noční směna se mi obvykle táhne a nevidím důvod, proč by tomu dnes mělo být jinak. Práce u státní policie není zas taková výhra, za kterou ji někteří lidé mají.

Čeká mě dvanáct hodin plných stereotypního papírování, pravidelných objížděk po městě, a když budeme mít štěstí, třeba i výjezdu k nějaké hospodské potyčce nebo podobné kravině.

Na druhou stranu jsem tady raději než doma. Se ženou se rozvádíme a má čtrnáctiletá dcera je na její straně. Budu se muset odstěhovat. Nechci, aby Anna musela volit mezi otcem a matkou. Naopak si přeji, aby se jí to co nejméně dotýkalo, rozvod proběhl klidně a oba jsme ji měli ve střídavé péči. Trávit čas se mnou, ale má dcera patrně chtít nebude. Ztotožňuje se totiž s názorem své matky, že ten špatný, co za všechno může, jsem já. Nejsem dokonalý táta, ale byl jsem to snad já, kdo si začal s tím o deset let mladším vocasem a podal žádost o rozvod?

Tvrdne mi triceps, když pomyslím na to, jak ten mladšák lítá na své šestistovce s mou manželkou za prdelí. Zjistil jsem si o něm, že nejednou šeredně boural a na silnici je neskutečný hovado. Když je mé ženě milejší tenhle pitomec než já, ať si táhne svou cestou, ale jednou se dozvím, že s ním na té motorce seděla i moje Anička a pozná, co jsem zač.

Při těchto myšlenkách se mi začíná krev valit do hlavy a já usuzuji, že musím trochu ubrat páru. Rozhlížím se po naší služebně a snažím se na tohle všechno nemyslet. Hodiny ukazují pět minut po půl sedmé večer, načež si hluboce povzdechnu, protože mám odpracovaných teprve

pětatřicet minut. Martin, můj kolega a dobrý kamarád i v osobním životě, zrovna s kýmisi telefonuje. Z té části hovoru, kterému jsem teprve teď začal věnovat pozornost, si uvědomuji, že se mě nejspíš bude také týkat. Když hovor skončí, Martin pokládá sluchátko, poté se na mě otráveně podívá.

„U Stejskalů je zase rušno.“ Zvednu oči ke stropu a povzdechnu si. Manželé Stejskalovi jsou našimi, nyní již pravidelnými, klienty. Jde o pár ve středním věku, na první pohled velice milý, ve společnosti vypadají šťastně. Doma si však Stejskalová s manžilkem opravdu užívá. Tohle je její třetí telefonát o pomoc.

Poprvé jsme k nim domů, do nedaleké vesnice Hájná, jeli asi před dvěma měsíci, kdy nám volala, že je manžel opilý a agresivní. Když jsme tam ale dorazili, omluvila se, že obtěžovala, se slovy, že už se uklidnil a vše si v klidu vyříkali. O čtrnáct dní později zavolala znovu. Tentokrát ji údajně zbil a vyhrožoval smrtí. Nelhala. Stejskal nám zprvu odmítal otevřít poté, co tak učinil, začal vyhrožovat i nám, nikoliv smrtí, pouze tím, jak nám dá do držky, jestli okamžitě nevypadneme. Museli jsme ho tenkrát zpacifikovat a odvést na záchytku.

Stejskalovou jsme našli vyděšenou v ložnici, zamčenou z vnějšku, s několika modřinami po těle a pořádným monoklem pod levým okem. Na naši radu ještě toho večera podala na toho zmetka trestní oznámení pro omezování osobní svobody a ublížení na těle. O dva dny později však obvinění stáhla.

Manžel se jí patrně vrátil střízlivý s kytkou, hezky jí to udělal a slíbil, že už se nic podobného nebude opakovat. Takovýchto naivních paniček, které si dokola vtoulou do hlavy, že tentokrát se tohle stalo jistě naposledy a jejich

násilnický partner bude od teď svatost sama, je na světě, bohužel, spousta. Byla jen otázka času, než se za jejich dveřmi objevíme znovu.

„Tak jedem,“ říkám Martinovi, sbírám ze stolu klíče od auta a vstávám. Oblékám si bundu, protože je konec října a venku už je v tuto dobu poměrně chladno. Vycházíme ven ze stanice a nastupujeme do Octávky. Venku se stmívá, což znamená, že celé město brzy pohltí tma. Nastartuji a vyjždím z parkoviště na silnici.

„Šlápní na to. Podle toho telefonátu to tam nevypadá dobře.“

Hájna je od města vzdálená nanejvýš čtvrt hodiny jízdy, pokud dodržíte předpisy. O pár minut později se napojuji na cestu vedoucí asi osm kilometrů do této vesnice.

„Co myslíš? V jakém stavu ji najdeme tentokrát?“ ptá se mě Martin, z jehož tónu v hlase usuzuji, že situaci nebere na lehkou váhu.

„Nechci si to ani představovat,“ odpovím a přidám na rychlosti, protože se mi právě vybavuje obraz Stejskalové celé zmlácené, plačící ve své ložnici na podlaze. „Jak zněla v telefonu? Byla situace vyhrocená jako posledně?“

„Jo. Mluvila i o pokusu o znásilnění.“ Po jeho slovech sešlapuji plyn na doraz.

Projíždím podél lesní oblasti, kterou znám moc dobře, stejně jako silnici, po které zrovna jedu.

Často jsme do toho lesa chodili s manželkou, tedy abych byl přesný, brzy s exmanželkou a Aničkou na procházky nebo na houby. Pokud chcete jít do Hájny pěšky nebo jet na kole, je příjemnější a výrazně kratší zvolit cestu právě přes tento les než po silnici, která tuto oblast spíše zdoluhavě objíždí. Jde se tudy rovně bez jakýchkoliv

výšlapů prakticky až do vesnice; až na poslední kilometr, kde stoupáte do prudšího kopce, za kterým kdysi býval kamenolom.

Tam nahoře je malá mýtina s hezkým výhledem na krajinu, kde jsme si ve finále s rodinkou dělali mnohokrát piknik. Poté už jen seběhnete z kopce dolů a za chvíli jste ve vesnici.

Jelikož tma ještě zcela nenastala, na ten kopec vidím až odsud. Brzy mi na něj zbydou jen sentimentální vzpomínky.

Jak dobře vím, zanedlouho dorazím na křižovatku u Hájně. Zde zahnu doprava a brzy budeme na místě. Doleva vede silnice jen asi tři sta metrů k opuštěné rozpadlé budově, která dříve sloužila jako pila. Tam cesta končí a dál už se dostanete jen po svých. Po dalším kilometru před sebou spatřím něco divného.

„Panebože, vidíš to?!“ řekne náhle Martin zvýšeným hlasem. O pár sekund později mi to dochází. Jen kousek vpravo od křižovatky vidím dva havarované automobily, jeden bokem v příkopě a druhý předkem. Bleskurychle přijíždím k místu nehody. Vyskakují z auta, zatímco Martin oznamuje nehodu operačnímu středisku.

Nejprve spěchám k vozidlu vlevo, tedy k Felicii, ležící v příkopě bokem. Žádné prosby o pomoc nebo bolestné výkřiky. Přední sklo auta je pomlácené, ale vcelku. Zapínám baterku a posvítím na něj.

„Dva zranění, patrně v bezvědomí!“ křičím na Martina, jenž už stojí pár kroků za mnou. Zatímco on volá záchranku, já se snažím mluvit na dvě osoby ve voze, na které přes pomlácené sklo špatně vidím. Bez reakce. Dvěma kroky vylézám z příkopu zpět na silnici a otevírám dveře u řidiče.

Svítím baterkou na zraněné. Jde o muže, řidič přibližně kolem padesáti let, spolujezdce odhaduji na třicet. Jsou připoutaní na svých sedadlech, řidič však utržil ránu do hlavy, po které mu stéká poměrně dost krve. Martin mu přikládá ruku na krk, aby nahmatal tep.

„Zlomený vaz,“ říká a já mu plně věřím, protože býval v minulosti zdravotníkem. Ta hrůza, kterou cítím, je nepopsatelná. Totéž provádí i u druhého muže, u kterého na první pohled nevidím žádná zranění. Netrpělivě čekám na jeho verdikt.

„Žije,“ prohlašuje a já pocítuji ohromnou úlevu. „Je ale v bezvědomí. Budeme ho muset –“ Náhle Martinova slova přerušuje zvuk, jako by někdo právě rozbil okno. Posvítím baterkou na druhý vůz v příkopu opodál. Vidím muže, jak otevírá dveře svého havarovaného automobilu, přičemž se rozsypalo rozbité sklo bočního okénka.

„Běž mu pomoci, já už si tu poradím.“ Dělán, co Martin říká, a mířím směrem k muži, který se omámený nárazem právě svalil ze svého sedadla na trávu. Klečí na kolenou a přerušovaně dýchá.

Napadá mě, že jsme dali přednost jednomu havarovanému vozu před druhým, aniž bychom alespoň zkontrolovali stav osoby v tom druhém.

Máme ale jen jedny ruce, omlouvám si takto naše jednání. Přicházím až k němu.

„Jste v pořádku?“ Muž, hádám ve věku pětatřiceti až čtyřiceti let, nejprve ignoruje mou otázku, poté ke mně zvedá hlavu, ve tváři má vyděšený výraz, celý se třese a vypadá zmateně.

„Sanita je už na cestě, brzy vás ošetří,“ snažím se tato slova pronášet klidně, poté se k muži skláním a pokládám mu ruku na rameno. „Máte nějaká zranění?“ Muž zavrtí

hlavou, hned nato přepadá z kolenou do polohy vsedě, přičemž ho přidržuji za paži.

„Myslím, že ne,“ dostávám odpověď na jednu ze svých otázek.

„Sed'te klidně a snažte se moc nehýbat.“ Ohlížím se, jestli někde v dáli nezahlednu přijíždějící sanitu.

„Co jsem to provedl?“ promluví muž sám k sobě, poté opakuje tu samou větu ještě jednou. Při těchto slovech pokládá hlavu mezi kolena, která objímá rukama, jak to dělají lidé, když se trápí.

Přemýšlím o tom, jestli právě on zavínil nehodu, když vtom mou pozornost upoutává Martin, jak cosi povídá raněnému, který se očividně právě probral z bezvědomí.

Napínám uši a čekám, jestli uslyším i jiný hlas. A opravdu se tak děje, jenže je na tom něco podivného. Ten hlas nepatřil muži v havarovaném automobilu, ke kterému mluví můj kolega. A znovu. Jasně rozeznávám, že jde o ženský hlas, který ale nevychází odnikud z blízka. Jako by volala z dálky.

Vstávám a rozhlížím se po okolí. Všude je tma, vidím jen do vzdálenosti pár metrů od nehody, kterou osvětluje maják našeho policejního vozu.

„Haló, pomozte mi!“ křičí, nedokážu však určit odkud. Když to „Haló“ slyším znovu, zvedám baterku před sebe a svítím do míst, kde se rozprostírá louka, za kterou leží vesnice „Hájná“.

„Tady!“ ozve se odněkud z travnaté plochy přede mnou, když vtom onu osobu konečně zahlédnu. Namířím na ni světlo baterky, načež si ona zakryje rukou oči. Běží přímo ke mně, evidentně celá vyděšená.

„Co se děje?!“ ptám se ustaraně, celý nervózní z toho, co po mně asi může chtít v tuto hodinu uprostřed ničeho, zrovna teď, když asistuji u tak vážné nehody.

Zatímco ke mně neznámá žena dobíhá, kontroluji pohledem muže na zemi pod sebou, jenž stále opakuje stejnou větu: „Co jsem to provedl?“

„Pomozte mi, nevím, co mám dělat,“ prosí uplakaná žena, nyní již pár kroků ode mě. Jde o pohlednou blondýnku, ne starší než třicet let. Na sobě má jen bílou noční košili zašpiněnou od hlíny. Když se můj zrak upne k její tváři, okamžitě ji poznávám.

„Paní Stejskalová?“ pronesu nevěřicně. Celá udýchaná si mě prohlíží několik sekund, ale nic neříká. Měla by mě poznat, není to tak dlouho, co jsme spolu dlouze mluvili o jejím sadistickém manželovi. Jestli se známe, nebo ne, očividně přešla, protože teď začíná mluvit přímo k věci: „Vi-vi-viděla jsem mrtvolu!“ Zamračím se a z jejího pohledu se snažím vyčíst, jestli není opilá.

„Co, prosím?“

„O-opravdu, věřte mi! Viděla j-js-sem...“ Stejskalová propukne v hysterický pláč. Klepe se zimou, čemuž se nedivím, protože venku je asi šest stupňů a fouká studený vítr. Sundávám si bundu a pomáhám jí se do ní obléct.

„Martine, jak si na tom?“ volám na kolegu, abych se ujistil, jestli nepotřebuje s raněným pomoci.

„Bude v pořádku. Má ale patrně těžký otřes mozku,“ odpovídá s profesionálním klidem, já se opět otáčím, sanitu ale stále nevidím. Muž po mé pravici přestal mluvit, pro změnu trochu pozvedl hlavu a nyní se dívá před sebe, jako by se tam ve tmě odehrávalo něco zajímavého.

„Uklidněte se, paní Stejskalová, a pomalu mi řekněte, co se stalo.“

„V-viděla jsem m-mrtvého muže,“ odkašlává, slzy se jí řinou po tváři, poté dodává: „Ta-také jsem v-viděla toho druhého.“

„Jakého druhého?“ snažím se rozluštit její tvrzení.

„Toho vraha!“ Znovu ten hysterický pláč. Mluví zmateně a těžko se mi tomu věří. Pokud říká pravdu, tato noc pro mě nebude stereotypní rutina, jak jsem prve předpokládal.

Když se nadechuji k nadcházející otázce, konečně někde za sebou zaslechnu maják.

Posvítím baterkou na muže, jenž ještě před malou chvílí pozoroval neviditelné divadlo před sebou. V momentě, kdy mu chci pomoci zvednout se na nohy, abych ho mohl doprovodit k přijíždějící sanitě, ve tváři Stejskalové zaznamenám šokovaný výraz.

„To je on!“ vykřikne a ukáže prstem na muže vedle mě.